

No tinc por

Un relat de: [Maria Quintana](#)

Em desperta el soroll d'un degoteig rítmic. Intento moure'm però no puc. El meu cos està atrapat, encaixonat dins d'una mena de cau fosc, molt fosc. No em noto les cames. En prou feines puc respirar i un dolor intens em colpeja el pit.

Crido. Crido més fort. Silenci.

Recordo vagament que estava a la cuina fent el dinar quan de sobte el terra ha començat a tremolar, i les parets, i les finestres, fins que el sostre s'ha esfondrat damunt meu amb un estrèpit eixordador.

Tinc la gola seca, i set, molta set. El degoteig continua incansable. Sé que hi ha aigua a prop. Ressegueixo pam a pam les parets del meu taüt fins que les mans em queden humides. Aleshores, me les poso a la boca. El líquid és amarg i té gust de sang, però em reconforta.

Les hores caminen molt lentes dins d'aquesta obscuritat. Tinc el cap enterbolit pel dolor, per la gana, pel fred i per la por. Els ulls se'm tanquen i una mena d'entreson s'apodera dels meus sentits. Sé que no puc dormir, però estic tan cansada.... No hi fa res. Si dormo, no penso. Si no penso, no tinc por.

No sé quanta estona he estat inconscient: segons, minuts, hores, dies.. Quan torno a la consciència sento la fressa d'unes màquines. Esmorteïdes pel soroll dels motors m'arriben unes veus i un gos que borda incansable:

- És impossible que hi hagi supervivents – diu una primera veu.

- No s'ha de perdre mai l'esperança. Vinga, som-hi! – contesta la segona veu.

Obro la boca de bat a bat i intento cridar però no puc. M'ofego. No passa res. No passa res. Inspiro: un, dos, tres.

Espiro: un, dos, tres, quatre, cinc, sis. I ho torno a provar.

Crido. Crido més fort. Lladrucs.

De sobte, un raig de llum entra per una petita escletxa del meu cau fosc. I mica en mica, l'escletxa es fa més gran fins que puc veure el cel blau, i el gos que m'ha salvat, i els homes que no han perdut l'esperança de trobar-me viva. Aleshores, començo a plorar.